

Αντρέα
Καμιλλέρι
θάνατος
στα ανοιχτά

και άλλες έρευνες
του νεαρού
Μονιαλμπάνο

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Θάνατος στα ανοιχτά
και άλλες έρευνες
του νεαρού Μονταλμπάνο

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύονται απολύτως οι άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και η εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη — Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία

Σειρά Andrea Camilleri — 34

Αντρέα Καμιλλέρι, *Θάνατος στα ανοιχτά και άλλες έρευνες του νεαρού Μονταλμπάνο*

Andrea Camilleri, *Morte in mare aperto e altre indagini del giovane Montalbano*

Μετάφραση: Φωτεινή Ζερβού

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια-διορθώσεις: Γιώργος Κασαπίδης

Στοιχειοθεσία, σελιδοποίηση: Αγγελική Κουτσούκου

Φιλμ-μοντάζ: Γιώργος Κεραμάς

Copyright © Sellerio Editore, Παλέρμο 2014

Copyright © για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης Α.Ε.Ε.Δ.Ε.

(Εκδόσεις Πατάκη), 2015

Πρώτη έκδοση στην ιταλική γλώσσα από τις εκδόσεις Sellerio Editore, Παλέρμο 2014

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Οκτώβριος 2017

K.E.T. 9901 K.E.Π. 712/17

ISBN 978-960-16-7571-8

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ 38 (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ), 104 37, ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 801.100.2665, 210.36.50.000, 210.52.05.600 — ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 10678 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

ANTPEA KAMILLERI

Θάνατος στα ανοιχτά
και άλλες έρευνες
του νεαρού Μονταλμπάνο

Μετάφραση
Φωτεινή Ζερβού

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Περιεχόμενα

Δωμάτιο νούμερο 2
9

Διπλή έρευνα
53

Θάνατος στα ανοιχτά
99

Το κλεμμένο σημείωμα
145

Συμφωνία
189

Όπως επιβάλλει η νομική πρακτική
233

Ένα βερίκοκο
281

Ο τίμιος κλέφτης
325

Δωμάτιο νούμερο 2

Ένα

ΜΙΛΟΥΣΑΝ περί ανέμων και υδάτων καθισμένοι στη βεράντα, όταν η Λίβια, εντελώς ξαφνικά, είπε κάτι που παραξένεψε τον Μονταλμπάνο.

«Όταν γεράσεις, θα συμπεριφέρεσαι χειρότερα από σχολαστική γάτα» είπε.

«Γιατί;» ρώτησε ο αστυνόμος απορημένος.

Και φανερά ενοχλημένος, επειδή δεν του άρεσε καθόλου να σκέφτεται τον εαυτό του γέρο.

«Δεν το καταλαβαίνεις, αλλά είσαι υπερβολικά μεθοδικός και λεπτολόγος. Όταν ένα πράγμα δε βρίσκεται στη συνηθισμένη θέση του, νιώθεις άβολα. Χάλαει η διάθεσή σου».

«Υπερβάλλεις!»

«Δεν το συνειδητοποιείς, αλλά έτσι είσαι. Στην ταβέρνα του Καλότζερο κάθεσαι πάντα στο ίδιο τραπέζι. Κι όταν δεν πηγαίνεις για φαγητό στου Καλότζερο, διαλέγεις πάντα κάποια ταβέρνα στα δυτικά».

«Δυτικά τίνος;»

«Δυτικά της Βιγκάτα, μην κάνεις ότι δεν καταλαβαίνεις. Στο Μοντερεάλε, στη Φιάκκα... Ποτέ, απ' ό,τι

ξέρω, στη Μοντελούζα ή στη Φέλα... Και όμως υπάρχουν συμπαθητικά μέρη. Για παράδειγμα, μου έχουν πει ότι στο Σαν Βίτο, στην παραλία της Μοντελούζα, υπάρχουν τουλάχιστον δύο εστιατόρια που...»

«Σου είπαν τα ονόματά τους;»

«Ναι. Η Άγκυρα και Το Τηγάνι.»

«Ποιο θα διάλεγες;»

«Έτσι, διαισθητικά, μάλλον Το Τηγάνι.»

«Εκεί θα σε πάω το βράδυ» είπε απότομα ο αστυνόμος.

Ο Μονταλμπάνο ένωσε μεγάλη ικανοποίηση επειδή το φαγητό ήταν φριχτό, ούτε σκύλος δε θα το έτρωγε. Απεναντίας, οι σκύλοι σίγουρα έτρωγαν καλύτερα. Το εστιατόριο φημιζόταν για τα τηγανητά του ψάρια. Ο αστυνόμος όμως υποφιαζόταν ότι το λάδι που χρησιμοποιούσαν ήταν μάλλον λάδι μηχανής και τα ψάρια, αντί να είναι τραγανά όπως θα έπρεπε, ήταν πανιασμένα, σαν να τα είχαν τηγανίσει από την προηγούμενη μέρα. Και δεδομένου ότι η Λίβια ζήτησε συγγνώμη για τη λάθος επιλογή, ο αστυνόμος γέλασε.

Μόλις τελείωσαν το φαγητό, ένωσαν την ανάγκη να ξεπλύνουν τον ουρανίσκο τους και πήγαν να πιουν εκείνος ένα ουίσκι κι εκείνη ένα τζιν τόνικ σε κάποιο μπαρ ακριβώς πάνω στο κύμα.

Και για να επιστρέψουν στη Βιγκάτα, ο Μονταλμπάνο, θέλοντας ν' αποδείξει στη Λίβια ότι δεν ήταν

τύπος που επαναλάμβανε τα ίδια πράγματα, ακολούθησε διαφορετικό δρόμο. Έφτασε στα πρώτα σπίτια που ήταν χτισμένα στο πάνω μέρος της πόλης, από κει φαινόταν το λιμάνι και η ήρεμη θάλασσα όπου καθρεφτιζόταν το φεγγάρι.

«Τι ωραία! Ας μείνουμε λίγο εδώ» είπε η Λίβια.

Βγήκαν από το αυτοκίνητο και ο αστυνόμος άναψε τσιγάρο.

Ήταν περασμένα μεσάνυχτα και το ποστάλι* για τη Λαμπεντούζα, φωτισμένο, έκανε ελιγμούς για να βγει από το λιμάνι. Στο βάθος του ορίζοντα διακρίνονταν τα φώτα ενός ψαροκάικου.

Πίσω τους ακριβώς, λίγο πιο πέρα από τα άλλα σπίτια, ένα παλιό τριώροφο κακοδιατηρημένο κτίριο, στην πρόσοψη του οποίου κρεμόταν σπασμένη σε μερικά σημεία μια φωτεινή επιγραφή που έγραφε: Ξενοδοχείο Πανόραμα. Η πόρτα της εισόδου ήταν κλειστή, ο πελάτης που θα έφτανε αργά, έπρεπε να χτυπήσει το κουδούνι για να του ανοίξουν.

Η Λίβια, μαγεμένη από την ομορφιά της νύχτας που ήταν ήρεμη και φωτεινή, θέλησε να δει το ποστάλι ν' απομακρύνεται κι έπειτα να φύγουν.

«Μου μυρίζει καμένο» είπε καθώς πλησίαζε στο αυτοκίνητο.

* Ποστάλι: το πλοίο που κινείται σε σταθερή γραμμή, κυρίως ταχυδρομικό, απ' όπου προκύπτει και το όνομά του, ή επιβατικό. (Σ.τ.Μ.)

«Κι εμένα» είπε ο αστυνόμος.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή η είσοδος του ξενοδοχείου άνοιξε και μια φωνή από μέσα ακούστηκε δυνατά:

«Φωτιά! Φωτιά! Όλοι έξω! Γρήγορα! Όλοι έξω!».

«Μείνε εδώ!» συμβούλεψε ο Μονταλμπάνο τη Λίβια, ενώ κατευθυνόταν προς την είσοδο του ξενοδοχείου.

Του φάνηκε ότι από κάπου ακούστηκε ο ήχος μηχανής αυτοκινήτου που έπαιρνε μπροστά και ξεκινούσε με μεγάλη ταχύτητα. Αλλά δεν ήταν σίγουρος, επειδή από το εσωτερικό του ξενοδοχείου ακούγονταν παράξενοι θόρυβοι.

Μόλις βρέθηκε στο στενό και μικρό αίθριο, είδε, μέσα από πυκνό καπνό, μεγάλες γλώσσες φωτιάς στο βάθος ενός μικρού διαδρόμου. Στη βάση της σκάλας που βρισκόταν στο κέντρο του αίθριου και οδηγούσε στον επάνω όροφο, κάποιος με φανέλα και σώβρακο συνέχιζε να φωνάζει:

«Κατεβείτε! Γρήγορα! Όλοι έξω!».

Εκείνη τη στιγμή, από τη σκάλα, κατέβηκαν μερικοί με εσώρουχα και άλλοι με πιτζάμες, αλλά όλοι βρίζοντας, με τα παπούτσια και τα ρούχα στο χέρι, πρώτα τρεις, μετά δύο και από πίσω άλλος ένας άντρας. Ο τελευταίος ντυμένος και με μια μικρή βαλίτσα στο χέρι. Στο ξενοδοχείο δεν υπήρχαν γυναίκες.

Ο άντρας στη βάση της σκάλας, ένας ηλικιωμένος, γύρισε να βγει και είδε τον αστυνόμο.

«Ελάτε, βγείτε!»

«Εσείς ποιος είστε;»

«Ο ξενοδόχος».

«Είναι σώοι όλοι οι πελάτες;»

«Ναι. Είχαν επιστρέψει όλοι».

«Καλέσατε την πυροσβεστική;»

«Ναι».

Ξαφνικά, κόπηκε το ηλεκτρικό.

Έξω είχαν συγκεντρωθεί περίπου είκοσι άτομα που φώναζαν, είχαν βγει από τα γύρω σπίτια με ό,τι φορούσαν εκείνη τη στιγμή.

«Πάρε με από εδώ» είπε ταραγμένη η Λίβια.

«Όλοι οι πελάτες είναι ασφαλείς» προσπάθησε να την καθησυχάσει ο αστυνόμος.

«Ευτυχώς. Η φωτιά με φοβίζει».

«Μόλις ακούσουμε τη σειρήνα της πυροσβεστικής, θα φύγουμε» είπε ο Μονταλμπάνο.

Το επόμενο πρωί, για να πάει στο Τμήμα διάλεξε τον πιο μακρύ δρόμο, εκείνον που περνούσε από το πιο ψηλό σημείο της πόλης. Είχε μεγάλη περιέργεια να δει τι είχε απομείνει από το παλιό ξενοδοχείο. Δεδομένου ότι οι πυροσβέστες άργησαν να φτάσουν και επειδή χρειάστηκε αρκετή ώρα να σβήσουν τις φλόγες, ήταν γεγονός ότι το εσωτερικό του κτιρίου είχε καταστραφεί ολοκληρωτικά, μόνο οι εξωτερικοί τοίχοι είχαν απομείνει και ανοίγματα στη θέση των παραθύρων. Στο εσωτερικό βρίσκονταν μερικοί πυροσβέστες που δούλευαν ακόμη. Είχαν κλείσει με ται-

νίες ό,τι είχε απομείνει από το καμένο ξενοδοχείο. Τέσσερις δημοτικοί αστυνομικοί απομάκρυναν τους περίεργους. Ο Μονταλμπάνο τούς στραβοκοίταξε, μισούσε το πλήθος που συγκεντρωνόταν σε κάθε δυσάρεστο γεγονός και κοιτούσε σαν τουρίστας τα αξιοθέατα, τους τύπους που έτρεχαν να δουν τον τόπο της καταστροφής ή του εγκλήματος. Αν εξαιτίας της πυρκαγιάς είχε υπάρξει νεκρός, θα είχε συγκεντρωθεί τριπλάσιος κόσμος.

Ο αέρας μύριζε ακόμη καμένο. Ένιωσε θλίψη κι έφυγε.

Πάρκαρε, όταν είδε τον Αουτζέλλο να βγαίνει τρέχοντας από το Τμήμα.

«Πού πηγαίνεις;»

«Με κάλεσε ο αξιωματικός της πυροσβεστικής που είχε κληθεί να σβήσει τη φωτιά χθες βράδυ...»

«Τα ξέρω όλα».

«Λέει ότι σίγουρα πρόκειται για εμπρησμό».

«Όταν επιστρέψεις, ενημέρωσέ με».

Διηγήθηκε στον Φάτσιο πως είχε βρεθεί συμπτωματικά εκείνο το βράδυ μαζί με τη Λίβια μπροστά από το ξενοδοχείο τη στιγμή της πυρκαγιάς και είχε παρακολουθήσει τη βιαστική έξοδο των πελατών.

«Ξέρεις τον ξενοδόχο;»

«Βέβαια. Ονομάζεται Αουρέλιο Τσούλλα, είναι φίλος του πατέρα μου».

«Αυτό μόνο;»

«Αστυνόμε, το ξενοδοχείο αποφέρει ελάχιστα ή καθόλου χρήματα στον Τσούλλα. Συνεχίζει να λειτουργεί με τη βοήθεια και την επιδότηση του δήμου, της νομαρχίας...»

«Γιατί δεν το κλείνει;»

«Ο ξενοδόχος είναι γύρω στα εβδομήντα και συναισθηματικά δεμένος με το ξενοδοχείο· τι θα κάνει αν το κλείσει, πώς θα ζει;»

«Οι πυροσβέστες λένε ότι πρόκειται για εμπρησμό. Πιστεύεις ότι μπορεί να το έκανε ο ίδιος ο Τσούλλα;»

«Απ' ό,τι γνωρίζω, είναι τίμιος άνθρωπος, δεν είχε ποτέ πάρει δώσε με τη δικαιοσύνη, χήρος, δεν είναι γυναικάς, ούτε έχει άλλα πάθη, μπορεί όμως η απελπισία να τον οδήγησε...»

Ο Μιμί Αουτζέλλο επέστρεψε δύο ώρες αργότερα. Είχε ύψος βαριεστημένο.

«Χαμένος κόπος. Με λίγα λόγια, ο αξιωματικός τα έφερε από εδώ τα έφερε από εκεί, τελικά όμως δεν ήταν σίγουρος ότι πρόκειται για εμπρησμό...»

«Και γιατί;»

«Η πυρκαγιά ξεκίνησε από ένα δωματιάκι που βρίσκεται στο βάθος του διαδρόμου στο ισόγειο. Είναι η ιματιοθήκη. Ο αξιωματικός βρήκε κομμάτια από ένα γυάλινο μπουκάλι που σίγουρα περιείχε βενζίνη».

«Μολότοφ;» ρώτησε ο Μονταλμπάνο.

«Έτσι πιστεύει ο αξιωματικός της πυροσβεστικής».

«Το δωματιάκι είχε παράθυρο;»

«Ναι, ήταν ανοιχτό. Ο κύριος Τσούλλα, ο ξενοδόχος, του είπε ότι συνήθως υπήρχε ένα μπουκάλι βενζίνη, επειδή του χρησίμευε να βγάζει τους λεκέδες».

«Και λοιπόν;»

«Δεν υπάρχει εξήγηση, μια και δεν πρόκειται για βραχυκύκλωμα. Ο αξιωματικός της πυροσβεστικής όμως συνεχίζει να έχει αμφιβολίες».

Ο Μονταλμπάνο έμεινε για λίγο σκεπτικός. Μετά είπε:

«Δε μου αρέσουν τα ανεξήγητα πράγματα».

«Ούτε εμένα» συμφώνησε ο Αουτζέλλο.

«Ξέρεις τι λέω; Τηλεφώνησε τώρα στον Τσούλλα και πες του να βρίσκεται εδώ στις τέσσερις το απόγευμα».

Ο Αουτζέλλο βγήκε και ύστερα από πέντε λεπτά επέστρεψε.

«Είπε ότι θα έρθει στις έξι, επειδή τον κάλεσαν από την Ασφάλεια Fides για την πυρκαγιά».

«Σε ποιο αριθμό τον κάλεσες;»

«Σε αυτόν που μου έδωσε. Μου είπε ότι ήταν του σπιτιού του».

«Και για ποιο λόγο κοιμόταν στο ξενοδοχείο χθες το βράδυ;»

«Δεν έχω ιδέα. Ρώτησε τον ίδιο όταν έρθει».

Ο Αουρέλιο Τσούλλα, ντυμένος απλά, ήταν ο άνθρωπος με τον οποίο είχε μιλήσει ο Μονταλμπάνο το προηγούμενο βράδυ, την ώρα που καιγόταν το ξενοδοχείο.

«Περάστε, κύριε Τσούλλα, νομίζω ότι γνωρίζετε ήδη τον υπαστυνόμο Αουτζέλλο και τον επιθεωρητή Φάτσιο. Εξάλλου, κι εμείς οι δύο γνωριστήκαμε χθες το βράδυ».

«Αλήθεια; Πότε;»

«Βρισκόμουν κοντά στο ξενοδοχείο όταν ξέσπασε η πυρκαγιά, μπήκα μέσα και μιλήσαμε».

«Συγχωρήστε με, αλλά δε θυμάμαι τίποτα».

«Λογικό. Λύστε μου μια απορία. Γιατί χθες κοιμόσασταν στο ξενοδοχείο;»

Ο Τσούλλα τον κοίταξε παραξενεμένος.

«Αφού το ξενοδοχείο είναι δικό μου!»

«Το ξέρω, αλλά επειδή δώσατε στον υπαστυνόμο Αουτζέλλο τον αριθμό του σπιτιού σας στη Βιγκάτα...»

«Α, τώρα κατάλαβα. Το κάνω συχνά, αστυνόμω, χωρίς συγκεκριμένο λόγο. Κάποια βράδια, αν έχω διάθεση ή αν κάνει πολλή ζέστη, κοιμάμαι στο ξενοδοχείο και άλλα όχι».

«Κατάλαβα. Το ξενοδοχείο είναι ασφαλισμένο;»

«Βέβαια. Και πληρώνω κανονικά την ασφάλεια. Σήμερα όμως με κάλεσαν από την ασφαλιστική για να μου πουν ότι έλαβαν την αναφορά της πυροσβεστικής που έγγραφε ότι πρόκειται για εμπρησμό και

γι' αυτό τον λόγο, πριν πληρώσουν, πρέπει να σιγουρευτούν ότι δεν έχει συμβεί κάτι τέτοιο».

«Κι εγώ ακριβώς γι' αυτό σας κάλεσα. Για να συζητήσουμε μαζί και να καταλάβουμε...»

«Αστυνόμε, δεν έχω πολλά να σας πω. Επειδή το ξενοδοχείο δε βγάζει τα έξοδά του, μάλλον μπαίνει μέσα, όλοι σκέφτονται ότι εγώ έβαλα τη φωτιά για να πάρω τα χρήματα της ασφάλειας».

«Πρέπει να συμφωνήσετε ότι...»

«Ωστόσο, στους ανθρώπους της ασφαλιστικής είπα ότι δεν είναι δική μου δουλειά ν' αποδείξω πως δεν έχω καμία σχέση με την υπόθεση».

«Το ξέρω, είναι υποχρέωση δική μας και δική τους. Αν αποδειχθεί ότι δεν έχετε καμία ευθύνη, πόσα χρήματα θα πάρετε από την ασφάλεια;»

«Τίποτα. Είκοσι εκατομμύρια λιρέτες*».

«Ε, κάτι είναι κι αυτό».

«Εγώ μπορώ ν' αποδείξω ότι δεν είχα κανένα όφελος να κάψω το ξενοδοχείο».

«Πώς;»

«Γνωρίζετε τον μηχανικό Κουράτολο;»

Ο Μονταλμπάνο κοίταξε τον Φάτσιο.

«Έχει τη μεγαλύτερη κατασκευαστική εταιρεία σε όλη την περιοχή» είπε ο Φάτσιο.

«Την προηγούμενη εβδομάδα μού τηλεφώνησε ο ίδιος. Ήθελε να του πουλήσω το ξενοδοχείο. Μου

* Το ποσό αντιστοιχεί σε 10.329 ευρώ. (Σ.τ.Μ.)

πρόσφερε τριάντα εκατομμύρια λιρέτες. Ενδιαφέρεται να χτίσει στην περιοχή. Για ποιο λόγο λοιπόν να κατηγορηθώ για εμπρησμό και να κινδυνέψω να μπω φυλακή; Αν δε με πιστεύετε, τηλεφωνήστε στον μηχανικό και θα μάθετε αν σας λέω αλήθεια».

Δύο

ΟΣΑ ΕΛΕΓΕ ήταν λογικά. Κι έτσι ο Τσούλλα έπαυε να είναι πιθανός ένοχος.

Η υπόθεση του μηχανικού χρειαζόταν περισσότερο ψάξιμο. Υπήρχε μεγάλη ανάγκη οικοδομήσιμης γης εκείνη την περίοδο και η πιθανότητα ότι είχε ανατρέξει σε μια τέτοια επικίνδυνη ενέργεια δεν αποκλειόταν.

«Τι απαντήσατε στον Κουράτολο;»

«Ούτε ναι ούτε όχι.»

«Αποφύγατε ν' απαντήσετε;»

«Όχι. Δεν ήθελε ν' απαντήσω αμέσως, μου έδωσε δεκαπέντε μέρες διορία για να σκεφτώ...»

«Τώρα θα του πείτε ναι;»

«Τι άλλο μπορώ να κάνω;»

«Αν δεν είχε προηγηθεί ο εμπρησμός, τι θα του είχατε απαντήσει;»

«Πιθανότατα όχι. Αλλά...»

«Αλλά;»

«Αν πιστεύετε ότι μπορεί να το έκανε ο μηχανικός για να με αναγκάσει να του πουλήσω το οικόπεδο, να ξέρετε ότι κάνετε λάθος. Δεν είναι τέτοιος άνθρωπος.»

Κοίταξε τον Φάτσιο που του έκανε νόημα με το κεφάλι, συμφωνούσε με όσα είχε πει ο Τσούλλα. Μόλις αποκλείστηκε κι αυτή η υπόθεση, ο αστυνόμος σκέφτηκε αμέσως μία άλλη. Αποφάσισε να μιλήσει χωρίς περιστροφές.

«Η περιοχή όπου είναι χτισμένο το ξενοδοχείο σας ελέγχεται από τους Σινάγκρα. Πληρώνετε κανονικά τα χρήματα της προστασίας;»

Η ξεκάθαρη ερώτηση δεν παραξένεψε καθόλου τον Τσούλλα.

«Όχι».

Ο Μονταλμπάνο είπε απότομα:

«Μη μου λέτε ψέματα!».

«Αστυνόμε, η Μαφία ξέρει ποιος έχει χρήματα και ποιος όχι. Εμένα κάθε τόσο μου ζητούν κάποια χάρη και τους την κάνω».

«Δηλαδή;»

«Στέλνουν κάποιον να μείνει στο ξενοδοχείο για μια δύο νύχτες και εγώ δεν του ζητώ να πληρώσει».

«Κρατάτε τα στοιχεία του;»

«Πάντα. Έχω κάνει ξεκάθαρη συμφωνία μαζί τους και την τηρούν. Δεν έχω κρύψει ποτέ φυγόδικο ή κάτι παρόμοιο».

Τότε ο Μονταλμπάνο θυμήθηκε κάτι στο οποίο δεν είχε δώσει σημασία το προηγούμενο βράδυ.

«Για ποιο λόγο βρίσκονταν όλοι οι πελάτες στον επάνω όροφο; Δεν υπήρχαν δωμάτια στο ισόγειο;»

«Θα σας εξηγήσω αμέσως. Στο ισόγειο υπάρχει

η κουζίνα και η τραπεζαρία που έχουν σταματήσει χρόνια να λειτουργούν, ένα μικρό σαλόνι για τους πελάτες, το γραφείο, δύο μπάνια, το δωμάτιο με το νούμερο ένα, το δωμάτιο με το νούμερο δύο και το δωματιάκι που κάηκε. Τα δύο δωμάτια είναι μεγάλα, καθένα έχει δικό του σαλόνι. Στο ένα μένω εγώ, το δωμάτιο νούμερο δύο είναι σχεδόν πάντα άδειο, επειδή είναι πιο ακριβό από τα άλλα. Οι πελάτες έμεναν όλοι στον πρώτο όροφο για τον απλό λόγο ότι είναι πιο βολικό για την καμαριέρα να καθαρίζει τα δωμάτια».

«Υπάρχει πάρκινγκ;»

«Ναι, πίσω και είναι μεγάλο».

«Φυλάσσεται;»

«Όχι. Και επειδή δε φυλάσσεται και είναι ανοιχτό, συχνά παρκάρουν τα αυτοκίνητά τους οι γείτονες, κι εγώ κάνω τα στραβά μάτια και τους αφήνω να παρκάρουν».

«Υπάρχει πίσω πόρτα;»

«Μάλιστα, οδηγεί στο πάρκινγκ».

«Εξηγήστε μου. Ένας περαστικός θα μπορούσε από τον δρόμο να μπει στο πάρκινγκ, να το διασχίσει και να φτάσει μέχρι το παράθυρο του μικρού δωματίου χωρίς να τον σταματήσει κανείς;»

«Βεβαίως».

«Ο κατάλογος με τα ονόματα των πελατών κάηκε;»

«Ναι».

«Οι χθεςινοί πελάτες ήταν τακτικοί;»

«Τέσσερις ναι και δύο όχι».

«Μήπως κατά τύχη θυμόσαστε τα ονόματά τους;»

«Βέβαια. Έχω τον κατάλογο για την αποτίμηση των ζημιών. Μόνο ένας δε θέλει αποζημίωση, δεν έχασε τίποτα, παρ' όλα αυτά ξέρω το όνομα και το επίθετό του».

«Κάντε μου τη χάρη να δώσετε σήμερα αυτό τον κατάλογο στον επιθεωρητή Φάτσιο».

«Θα μπορούσα να σας τον υπαγορεύσω αυτή τη στιγμή, επειδή έχω πολύ γερή μνήμη».

«Πού πήγαν να μείνουν οι πελάτες;»

«Στο Ξενοδοχείο Έντεν».

«Θα ήθελα να μας πείτε κάτι ακόμη. Θέλουμε να μάθουμε τι ακριβώς υπήρχε στο δωμάτιο».

«Σεντόνια, μαξιλαροθήκες, πετσέτες... χαρτιά υγείας, πατσαβούρια...»

«Όλα εύφλεκτα;»

«Μάλιστα».

«Η πόρτα συνήθως ήταν κλειδωμένη;»

«Βέβαια!»

«Πόσοι έχουν πρόσβαση στο δωμάτιο;»

«Μόνο ένας. Η Τσιτσίνα η καμαριέρα που είναι μόνιμη. Άνθρωπος εμπιστοσύνης, δέκα χρόνια δουλεύει μαζί μου στο ξενοδοχείο. Αν υπάρχει ανάγκη, έρχεται κι άλλη μια καμαριέρα, η Φιλίππα. Χθες ήταν μόνο η Τσιτσίνα, το βράδυ επιστρέφει πάντα σπίτι της».

«Η Τσιτσίνα καπνίζει;»

«Όχι».

«Το αποκλείετε ένας πελάτης ή κάποιος ξένος να μπήκε στο δωμάτιο;»

«Από την πόρτα;»

«Ναι».

«Θα το είχα προσέξει».

«Μια τελευταία ερώτηση, ανάμεσα στους πελάτες που διανυκτέρευαν στο ξενοδοχείο χθες το βράδυ υπήρχε κάποιος που δεν έπρεπε να πληρώσει;»

Ο Τσούλλα κατάλαβε αμέσως.

«Ναι, ένας».

«Το όνομά του υπάρχει στον κατάλογο;»

«Βέβαια».

«Να το υποδείξετε στον Φάτσιο. Ποιος σας ζήτησε να τύχει ειδικής μεταχείρισης ο συγκεκριμένος πελάτης;»

«Μου τηλεφώνησε ο Έλιο Σανβίτο».

«Κύριε Τσούλλα, δεν έχω τίποτ' άλλο να σας ρωτήσω. Μπορείτε να ακολουθήσετε τον Φάτσιο στο γραφείο του. Αντίο κι ευχαριστώ για τη βοήθειά σας».

«Τι σκέφτεσαι;» ρώτησε ο Αουτζέλλο.

«Αν ο αξιωματικός της πυροσβεστικής πιστεύει ότι κάτι δεν ταιριάζει, κάποιο λόγο θα έχει. Από την κουβέντα με τον Τσούλλα, αποκλείσαμε ως πιθανούς ενόχους εμπρησμού τον ξενοδόχο, τον μηχανικό Κουράτολο και τη Μαφία σχετικά με τα χρήματα για προστασία. Αρκετά δεν είναι;»

«Ναι. Αλλά οι πελάτες τι σχέση έχουν;»

«Μπορεί ο στόχος να ήταν κάποιος από αυτούς».

«Είναι πιθανό, αλλά μου φαίνεται τρελό κάποιος, προκειμένου να σκοτώσει έναν άλλο, να διακινδυνεύσει να προκαλέσει μακελειό».

«Δε θα ήταν η πρώτη φορά που συμβαίνει».

Ο Φάτσιο επέστρεψε λίγο αργότερα.

«Σου υπαγόρευσε τον κατάλογο;»

«Ναι, αλλά δεν αρκεί».

«Γιατί;»

«Επειδή ο Τσούλλα θυμάται τα ονόματα και τα επίθετα, αλλά όλοι είναι από άλλες πόλεις και ο ξενοδόχος δε θυμάται από πού είναι ο καθένας. Πόσω μάλλον τους αριθμούς των τηλεφώνων τους. Σ' ένα τέταρτο θα μου φέρει όλα αυτά τα στοιχεία και θα βγάλω φωτοτυπία».

«Ποιος είναι ο Έλιο Σανβίτο;»

«Της οικογένειας Σινάγκρα. Είναι κάτι σαν εμπορικός αντιπρόσωπος, διευθύνει τις νόμιμες, ας πούμε, υποθέσεις».

«Και το όνομα που σημείωσε ο Τσούλλα;»

«Πρόκειται για κάποιον Ινιάτσιο Σκουντέρι, δεν ξέρω ποιος είναι».

Η υπόθεση θα τραβούσε μακριά, ο Μονταλμπάνο κοίταξε το ρολόι.

«Ακούστε, έχω αργήσει. Θα τα ξαναπούμε αύριο το πρωί».

Εκείνο το βράδυ η Λίβια δεν έφερε την παραμικρή αντίρρηση, όταν ο αστυνόμος την πήγε να φάνε προς τα δυτικά, συγκεκριμένα στην ταβέρνα δίπλα στη θάλασσα στο Μοντερεάλε, που η σπεσιαλιτέ της ήταν ποικιλία από νοστιμότατα ορεκτικά.

Μόνο στο τέλος του φαγητού ο Μονταλμπάνο τής ανέφερε ότι η φωτιά στο ξενοδοχείο μπορεί να οφειλόταν σε εμπρησμό. Τότε η κοπέλα έκανε την πιο λογική και φυσιολογική ερώτηση.

«Ύποψιάζεσαι τον ξενοδόχο;»

Ο αστυνόμος τής είπε περιληπτικά όσα είχε συζητήσει με τον Τσούλλα.

«Δηλαδή, υποθέτεις ότι κάποιος έβαλε φωτιά πετώντας από το παράθυρο κάτι μέσα στο δωμάτιο;»

«Είναι πιθανό».

«Θυμάμαι κάτι» είπε τότε η Λίβια. «Εκείνη τη στιγμή δεν έδωσα σημασία, τώρα όμως που μου είπες...»

«Είδες κάτι παράξενο;»

«Εσύ μόλις είχε μπει στο ξενοδοχείο, εγώ σε κοιτούσα μέσα από το αυτοκίνητο, όταν ένα άλλο αυτοκίνητο πέρασε με ταχύτητα από το δρομάκι δίπλα στο ξενοδοχείο, κατευθύνθηκε προς το αυτοκίνητό μας και μετά έστριψε αριστερά».

«Δηλαδή κατευθύνθηκε προς τη Μοντελούζα;»

«Ναι».

«Κι εγώ άκουσα τον θόρυβο μηχανής αυτοκινήτου που ξεκινούσε με ταχύτητα. Πιθανόν να ήταν μέσα εκείνος που έβαλε φωτιά».

Η Λίβια τον κοίταξε με αμφιβολία.

«Τι συμβαίνει;»

«Δεν ξέρω γιατί, αλλά δεν είμαι σίγουρη ότι οδηγούσε άντρας».

«Δε νομίζω ότι πρόκειται για γυναίκα εμπρηστή».

«Μάλλον έκανα λάθος».

Το επόμενο πρωί ο Φάτσιο άργησε να πάει στο Τμήμα, ωστόσο είχε συγκεντρώσει ενδιαφέρουσες πληροφορίες.

«Αστυνόμε, να σας ενημερώσω ότι από τους έξι πελάτες του καταλόγου του Τσούλλα, δύο βρίσκονται ακόμη στη Βιγκάτα, οι υπόλοιποι έχουν φύγει από την πόλη. Έχω όμως τις διευθύνσεις και τους αριθμούς των τηλεφώνων τους».

«Ας ξεκινήσουμε από αυτούς τους δύο. Ποιοι είναι;»

«Ο ένας ονομάζεται Ινιάτσιο Σκουντέρι και είναι μηχανικός αυτοκινήτων από το Παλέρμο, ο άλλος Φιλίππο Νουάρα, έμπορος σιτηρών από τη Φαβάρρα. Ο Σκουντέρι είναι εκείνος που μας είπε ο Τσούλλα ότι τον έστειλε στο ξενοδοχείο ο Έλιο Σανβίτο, ο άνθρωπος των Σινάγκρα».

«Για τον Σκουντέρι θα χρειαστεί...»

«Αστυνόμε, έχω συγκεντρώσει ήδη πληροφορίες. Ο Σκουντέρι δουλεύει σε μια επιχείρηση στο Παλέρμο που ασχολείται με φορτηγά ψυγεία. Ήρθε για να ελέγξει τα φορτηγά που χρησιμοποιούν οι Σινάγκρα

για τη μεταφορά φαριών. Δε νομίζω ότι έχει σχέση με τον εμπρησμό».

Ο Μονταλμπάνο απογοητεύτηκε.

«Για τον έμπορο σιτηρών τι έμαθες;»

«Σ' αυτή την περίπτωση τα πράγματα δεν είναι πολύ ξεκάθαρα. Τι δουλειά έχει ένας έμπορος σιτηρών σε μια πόλη σαν τη Βιγκάτα, όπου η παραγωγή σιτηρών σταμάτησε πριν από τριάντα χρόνια;»

«Βρήκες κάποια απάντηση;»

«Τηλεφώνησα στον Τσούλλα και μου είπε ότι ο Νουάρα είναι τακτικός πελάτης, επειδή έρχεται κάθε μήνα την ίδια πάντα ημερομηνία και μένει τρεις μέρες. Τον ρώτησα αν ο πελάτης του δέχεται τηλεφωνήματα ή επισκέπτες και μου απάντησε πως όχι. Επειδή ο Νουάρα δεν είχε βγει ακόμη από το ξενοδοχείο όπου μένει, είπα στον Γκάλλο να τον ακολουθήσει και να μου αναφέρει πού πήγε και ποιον συνάντησε».

«Για τους τέσσερις που έφυγαν τι θα κάνουμε;»

«Αστυνόμε, από αυτά τα τέσσερα άτομα ο ένας είναι εμπορικός αντιπρόσωπος και ζει στο Παλέρμο, ο δεύτερος είναι τοπογράφος και κατοικεί στην Καλτανισέττα, ο τρίτος είναι μεσίτης από το Τράπανι και ο τέταρτος δικηγόρος από τη Μοντελούζα. Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να ζητήσουμε πληροφορίες από τα αστυνομικά τμήματα των πόλεων τους».

«Αστειεύεσαι; Τυχεροί θα είμαστε αν μας απαντήσουν ύστερα από τρεις ή τέσσερις μήνες!»

«Τότε, τι σκέφτεστε να κάνουμε;»

«Τα ονόματα τα έχεις, έτσι δεν είναι; Φίλους έχουμε σε όλη τη Σικελία, έτσι δεν είναι; Λοιπόν, θα απευθυνθούμε προσωπικά στους φίλους μας. Κι αν συγκεντρώσουμε κάποια πληροφορία που θα αξίζει τον κόπο ν' ασχοληθούμε, θα πάμε να ελέγξουμε πώς έχουν τα πράγματα. Ας μη χάνουμε χρόνο. Στο Παλέρμο γνωρίζω τον αστυνόμο Λανούτσα».